

der har fulgt Pressen, vil have set det. Jeg skal i det hele om den Sag kun sige dette, at hvis mine Udtalelser under Alberti-Debatten have foranlediget, at adskillige ærede Medlemmer af Højre staa op og stærkt søge at slaa fast, at ingen i Højre tænker paa at angribe det parlamentariske System, har jeg ingen som helst Grund til at fortryde mine Udtalelser den Gang.

Der næst ønsker jeg at sige nogle Ord om det saa meget omtalte Spiresystem, som saa mange ærede Medlemmer under denne Debat have været inde paa.

Den højtærede Konseilspræsident har gentagende udtalt, at vi maatte ind paa at være mere økonomiske og sparsomme ved Behandlingen af Finansloven. Og den højtærede Finansminister var inde paa det samme. Det staar for mig, som om disse Betragtninger ere fuldkommen rigtige og fuldstændig paa deres Plads, og det er min Tro, at enhver som helst Konseilspræsident, i sine Betragtninger over Finansloven i Aar, vilde have fremkommet med lignende Udtalelser. Jeg er saaledes overbevist om, at hvis det var blevet det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) beskaaret atter i Aar at forelægge den, vilde han have udtalt sig paa lignende Maade, fordi det var absolut nødvendigt, at der blev sagt et Varsko. Det er altsaa min Opfattelse, at denne Udtalelse fra den højtærede Konseilspræsident og den højtærede Finansminister er fuldstændig paa sin Plads, og at et Besparsessystem, som bliver gennemført med det fornødne Maadehold og under fornuftig Hensyntagen til berettigede Krav, absolut vil være det rigtige. Og hvis man lægger Mærke til den enorme Stigning, der er foregaaet i Budgettet i de sidste Aar, vil man yderligere forstaa, at det vil være paa sin Plads at komme ind paa en mere besparende Finanshusholdning.

Tager man saaledes som Udgangspunkt Finansbudgetterne for de sidste 14 Aar fra 1894—95 til i Aar — og naar jeg nævner netop 1894—95, er det, fordi det var det første Aar efter Provisorietiden, hvor vi atter fik en ordinær Finanslov og kom ind i ordinære politiske Forhold — og ser den Stigning, der her foregaaet siden da, saa kan man ikke andet end nære

nogen Betænkelighed derved. I Finansaaret 1894—95 var den budgetterede Indtægt med et rundt Tal 56 Millioner, medens Udgiften var budgetteret til 53 Millioner. Paa det foreliggende Finanslovsforslag ere vi oppe paa en budgetteret Indtægt af 94 Millioner, medens Udgiftssiden er budgetteret med betydeligt større Beløb, det vil sige, at der i de sidste 14 Aar er foregaaet en Stigning af henimod 90 pCt. Det er en ikke ringe Stigning, og man kan jo ikke tænke sig, at en saa enorm Stigning kan fortsættes i Fremtiden, og at Statens Indtægter kunne holde til det.

Nu er det imidlertid ikke min Hensigt at klage over, at der er foregaaet en saa stor Stigning. Vi vide alle, at den er fremkommen i Kraft af Nødvendigheden. Det gaar i det praktiske Liv ligesom i Forretningslivet og paa mange andre Omraader, at ligesom man er vandret over gølge Banker, kommer man gennem frugtbare Dale. I Provisorietiden laa alle Reformkrav døde hen, der blev saa at sige ikke rørt ved de store Reformtanker, der ogsaa da være oppe, kun hist og her blev der gennemført en lille Reform. Men efter Provisorietiden kom der en meget frugtbar Periode, hvor Reformtankerne bleve realiserede, og det kostede selvfølgelig en Mængde Penge. Nu var vi saa heldige, at Statens Indtægter steg stærkt, saa at disse Reformkrav kunde gennemføres, uden at det behøvede at vække finansielle Betænkeligheder. Vi gennemførte da en Mængde store Reformkrav, en Mængde Byggelove som Lovene om Righospitalet, om Christiansborg Slot, om Københavns Personbanegaard o. s. v. Jernbanenettet er udvidet meget betydeligt ved Lovene af 1894 og 1908. De store Lønningsreformer ere gennemførte, og vi have støttet Erhvervslivet paa mange Maader. Alt det har selvfølgelig kostet mange Penge og bidraget til den stærke Stigning i Budgettet. Men det er ikke blot Statens Budget, der er blevet belastet. En stor Del Love fra denne frugtbare Lovgivningsperiode har ogsaa berørt Kommunekasserne meget stærkt. Jeg skal saaledes nævne, at Jernbanelovene stille betydelige Krav til Kommunerne, ligeledes Lovene om Hjælpekasser, om Arbejdsløshedsforsikring, Sygeforsikring, Alderdomsunderstøttelse m. m. Men vi have,